Tilkinin Yıldız Pusulası

Ebru Mina TOMURCUK

Tilkinin Yıldız Pusulası

Ebru Mina TOMURCUK

Ormanın kenarındaki sıcacık bir inde, Fenn adında küçük bir tilki kıpırdanıp esneyerek uyandı. Kızıl tüyleri sabah ışığında parlıyor, kocaman kulakları her sese dikiliyordu. Fenn ormandaki en meraklı yavruydu. Hep bir sonraki tepenin ardında ya da bir sonraki ağacın arkasında ne olduğunu bilmek isterdi. Bugünün macera için mükemmel bir gün olduğuna karar verdi.

Fenn kabarık kuyruğu arkasında savrularak eğrelti otlarının arasından seğirtti. Koşarken küçük kahverengi çantası yanına çarpıyordu. Birden yosunlu bir kayanın yanında parlayan bir şey gözüne çarptı. Yuvarlak, pirinçten, cilalı ve parlak bir pusulaydı. Fenn onu aldı ve patilerinde çevirdi. İbre hiç de kuzeyi göstermiyordu. Yukarıyı, gökyüzünü gösteriyordu!

Fenn başını yana eğip pusulaya gözlerini kıstı. İbre titredi ve dosdoğru akşam yıldızlarına doğru işaret etti. "Bir pusula nasıl yıldızları gösterebilir?" diye yüksek sesle merak etti. Gökyüzünü okumayı bilmiyordu. Ama bilebilecek birini tanıyordu. Yaşlı meşe ağacının tepesinde bilge baykuş Olive yaşıyordu. Fenn pusulayı çantasına koydu ve onu bulmak için tırıs tırıs yola koyuldu.

Olive bir dalda tünemişti, yuvarlak gözlükleri alacakaranlıkta parlıyordu. Hardal sarısı atkısı boynuna sıkıca sarılmıştı. "Merhaba, küçük Fenn," diye yumuşak bir sesle öttü. "Bu saatte seni buraya ne getirdi?" Fenn pusulayı çıkarıp ona ibrenin yıldızları nasıl gösterdiğini gösterdi. Olive'in altın rengi gözleri merakla büyüdü. "Ah," dedi, "bir yıldız pusulası! Bu gerçekten özel bir şey."

Olive, bazı yolcuların yollarını bulmak için yıldızları kullandığını anlattı. "Pusula gökyüzündeki en parlak yıldızı gösteriyor," dedi. "Ama onu takip etmek için takımyıldızları öğrenmelisin." Fenn'in kehribar rengi gözleri merakla parladı. "Bana öğretir misin?" diye sordu. Olive başını salladı ve atkısını biraz daha sıkı sardı. "Elbette," dedi. "Bu gece başlayalım."

Olive kanatlarını açıp gökyüzünün iyice açıldığı bir açıklığa süzüldü. Fenn beyaz uçlu kuyruğunu havada tutarak hemen arkasından gitti. "Önce Büyük Ayı'yı buluruz," dedi Olive kanadıyla işaret ederek. "Şu yedi parlak yıldız onun şeklini oluşturur." Fenn yukarı baktı ve soluğu kesildi. Gözleriyle deseni çizerken yıldızlar dans ediyor gibiydi.

Pusula ibresi yavaşça Büyük Ayı'ya doğru döndü. Fenn onu sabit tuttu ve çekişini takip etti. Olive ağaçtan ağaca uçarak ona ormanda rehberlik etti. "Çok iyi gidiyorsun," diye seslendi. "Şimdi ayının kuyruğunu işaretleyen yıldızı ara." Fenn köklerin ve kayaların üzerinden seğirtti, çantası zıplıyordu. Gece yumuşak ötüşler ve hışırdayan yapraklarla doluydu.

Sonra Olive, Fenn'e Samanyolu'nun üzerinde uçan bir kuşa benzeyen Kuğu takımyıldızını gösterdi. "Pusula şimdi orayı gösteriyor," dedi. Fenn yolunu ayarladı ve ibrenin peşinden koştu. Kendini gerçek bir kâşif gibi hissetti! Yıldızlar yukarıda pırıldıyor, orman dostça ve sırlarla dolu görünüyordu. "Yıldızlar bize başka ne söyleyebilir?" diye sordu Fenn.

Olive gülümsedi. "Yıldızlar sana evinin hangi yönde olduğunu söyleyebilir," dedi. "Karanlık gecelerde sana rehberlik edebilir ve yolunu bulmana yardım edebilir." Fenn bunu düşündü. Hiç kaybolmamıştı ama yıldızların gökyüzündeki dostlar olduğu fikri içini ısıttı. Pusula ibresi yeniden döndü ve yeni bir yıldız kümesini gösterdi.

Üçüncü takımyıldız, ağabeyinin etrafına kıvrılan Küçük Ayı'ydı. Fenn onu net görebilmek için küçük bir tepeye tırmanmak zorunda kaldı. Tepeden tüm gökyüzü pırıltılı bir battaniye gibi yayılıyordu. "Gecenin bu kadar hareketli olabileceğini hiç bilmiyordum!" dedi. Olive kıkırdadı. "Baktıkça daha çok görürsün," dedi bilgece. "Merak güzel bir şeydir, küçük tilki."

Fenn'in patileri yorgundu ama kalbi dopdoluydu. Pusulaya, sonra Olive'e baktı. "Bana öğrettiğin için teşekkür ederim," dedi. "Sen olmadan bunu başaramazdım." Olive'in altın rengi gözleri yumuşadı. "Ben de daha iyi bir öğrenci isteyemezdim," dedi. "Soru sordun ve dinledin. İşte böyle öğreniriz."

Gece ilerlerken Olive, Fenn'e son bir takımyıldız gösterdi: Tilki ve Baykuş, hep birlikte yolculuk eden bir çift yıldız. "Bu biziz!" diye haykırdı Fenn, sevinçle. Olive başını salladı. "Gökyüzü dostları hatırlar," dedi. Fenn pusulayı çantasına geri koydu ama artık yıldızları ezbere biliyordu.

Olive'in yuvasının sıcacık ve rahat olduğu yaşlı meşe ağacına geri yürüdüler. "Pusulayı saklayabilirsin," dedi Olive. "Ama unutma, sana rehberlik eden sadece ibre değil. Öğrendiklerindir." Fenn yıldızlara bakmaya devam edeceğine ve emin olmadığında hep soru soracağına söz verdi. Olive atkısını bir an için ona sardı ve Fenn kendini güvende ve mutlu hissetti.

O geceden sonra Fenn sık sık Olive'i ziyaret etti. Birlikte oturup gökyüzünü izler, gördükleri takımyıldızların adlarını söylerlerdi. Fenn her seferinde daha çok şey öğrendi ve hep yeni sorular getirdi. Bazen öğrendiklerini diğer genç hayvanlara bile öğretti. Pusula hâlâ yıldızları gösteriyordu ama artık Fenn nasıl takip edeceğini biliyordu.

Bir akşam Olive, Fenn'e yıldız keşiflerini yazması için küçük bir defter verdi. "Sorduğun her soru gökyüzündeki yeni bir yıldızdır," dedi. Fenn takımyıldızları çizdi ve öğrendiklerini yazdı. Küçük defteriyle gurur duydu ve bilge dostuna minnettar oldu. Orman her zamankinden daha büyük ve daha dostça görünüyordu.

Ve böylece, meraklı tilki ile bilge baykuş en iyi arkadaş olarak kaldılar. Fenn, soru sormanın ve başkalarını dinlemenin harika yeni şeyler açtığını öğrendi. Yıldız pusulası hâlâ çantasında asılıydı, merakın yolu aydınlatabileceğinin bir hatırlatıcısıydı. Fenn ne zaman gece gökyüzüne baksa, her yıldızın keşfedilmeyi bekleyen bir hikâye taşıdığını bilerek gülümserdi.